

Saga 3

Sagas nr "Tusen och en natt"

Bearbetade af Anna Wahlenberg

Sagoherätterskans saga.

För länge sedan lefde en sultan, som ägde en skön gemål, hvilken han älskade som sin ögonsten. Hon måste ständigt vara i hans närhet. Han lämnade icke sitt palats när än hon följde honom. Han bar henne på händerna, uppfyllde hennes minsta önskingar och tog henne till råds i allt hvad han företog sig.

Men lika öppen och trofast hann han var mot henne, lika falsk och hycklande var hon mot honom och en dag ^{uppläcktes det än högre} begick hon till och med ^{begå} ett brott, som i lagar var belagd med dödsstraff, hvarför hon också blef dömd och afsträfd.

Men sedan den ^{stunden} ~~dagen~~ var sultanen ^{emellertid} som förvandlad. Från att frut ha varit en mild och god herskare blef han nu en grym tyrann, och alla kvinnor betraktade han som usla och trotlösa varelser. Då han tog ^{sig} sin ny gemål lät han afsträffa henne dagen efter bröllopet och samma öde undergick hennes satrika efterträdare. Ty han ville icke lämna någon blifvande än hedriga konung och som ~~den~~ förste gjort.

Den grymheter sänkte hvar hela landet i sorg.

och storsisaren, som måste låta utföra alla dödsdomarna,
gick en sådan öfver för sitt bödelyrke, att han önskade
sig själf död. En af hans döttrar, den sköna och smitrika
Scheresade, som led öka mycket som han af de olyckliga
blodontgjätelserna, började då grubbla öfver ett medel
att hindra dem och rädda en mängd olyckliga unga kvin-
nor ^{från} att falla offer för sultanens mordlust. Slutligen bad
hon sig också ^{här} förnit ett nät att nå sitt mål och gick en
dag till sin fader och bad honom förestå sultanen att taga
hennes själ till gemäl.

Hennes fader storsisaren blef förskräckt, ty han
kunde ju icke tro annat än att hon förlorat sitt förnuft.
Ivad hon ville var ju det samma som att dömma sig ^{själf} till
döden. Men hon förklarade, att hon utgicks med en plan
att rädda landet från sultanens grymheter och bad sin
far så beröande att uppfylla hennes bön, att han till
slut icke kunde motstå henne utan gick till ^{sin herre} sultanen och
förestod honom att taga hans dotter till gemäl.

Sultanen hade heller ingenting emot att villfara
hans begäran, ty Scheresade var berömd för sin skönhet
och älskvardhet, och efter ett par dagar stod bröllopet med
prakt och ståt. Men den unga sultaninnans föräldrar och
systrar gråta och klagade, ty de trodde att hon icke skulle
kunna rädda sig utan måste dö den påföljande morgon.

Scheresade hade dock gjort ett så godt inträde på
sin man sultanen, att han kände sig nådigt stämnd och medde-
lade henne, att om hon hade någon önskan att framställa
innan hon gick ut för att halshuggas, så skulle den beviljas
henne.

— Min herre och sultan, ^{minne Scheresade} + sade Scheresade + jag
önskar ingenting annat än att min syster Dirarsade
får sofra i min närhet, så att hon kan trösta mig om
jag vaknar på natten och ångslas för min förestående död.

Detta gick sultanen gärna in på, och Dirarsade

låg om natten i ett närgränsande rum. Men när hela palatset var försänkt i sömn satte Scherezade sig upp i bädden och ropade på sin syster så högt att öfver sultanen vaknade. Och Dinarsade kom in med tårar i ögonen och ^{hukade} ~~satte~~ sig ^{ned} på golvet vid systerns fötter, omfamnade henne och jämrade sig öfver deras olycka.

Då talade sig Scherezade ^{emot} ~~från~~ henne och strökt henne - Grät ikke, älskade syster, ^{och} sade hon, ^{och} Änad som skada ske kan ikke hjälpas, men för att du skall glömma din sorg för evr stund, skall jag berätta dig en saga, som jag så ofta gjort för, då ~~du var ledsen~~ och jag vilte tulla dina tårar.

Och med Dinarsades hufvud i sitt knä började Scherezade berätta en underbar saga om dolda skatter, bevakade af andar, som också hade en skön prinsessa i sitt våld. Aldrig hade hon berättat så för. Bysningar af förtrollade se och darrningar af spänning gingo genom Dinarsades gestalt, och när Scherezade ett ögonblick vände på hufvudet sig hon sultanen ligga stödd på armhågen och betrakta henne med ett par vakna, ^{bysande} ~~uppmärksamma~~ ögon. Öfver han höjde på med oafvärd uppmärksamhet.

Ii sagan var stot trolle Dinarsade berättelsen på det varmaste, men drog på samma gång armarna om hennes knän och bad att få höra ännu en.

- Käraste syster, ^{och} sade Scherezade, ^{och} snart gryr dagen och jag himmer kanske ikke sluta min saga.

- Så, börja blott, börja blott, ^{och} bad Dinarsade Och Scherezade fortsatte att berätta. Hon talade om förtrollade prinsar och sjungande träd, om palats af smaragder byggda på hafnets botten och elaka trollkvinnor, som kunde förvandla sig till fåglar och ormar.

Men just då hon skulle ^{beskrifva} ~~berätta~~ om det gick prinsan, som blef bortförd genom luften af den store anden med baderlippvingarna och lejongapet föll dagens första skäle

Saga 3

Inskuren och andra

Prans Åkroned och från Paribana.

Original

Saga 3

manus

Fru Montan 1925

Lammade till Klicheren

1) Fru Mouschlin 3 teckningar = 2 halvsidor och en helsida

2) 4 teckningar af Osterberg = 2 helsidor. Texten därtill ses efter

2 sidor berättelse af Louis Moe

Saga 3

manus.

Freu A. Hammarlund.

Svensk Lärartidn. För
8 Barnhusgatan 8

N. b. t. v

Saga nr 3

Sagor till Tusen och en natt

- nr 3 (3 blad sagoberättelskans saga
- 56 (Trollhärten
- 56 (Ali Baba och de fyrtio rövare
- nr 8 (Slåssan repslagare
- nr 3 (Söndbad sjöfararen
- nr 3 (Raddin och den underbara lampan)